

Scotland as wet and stormy as it can get.....

Johann van Rossum

Zondag 13 juli

De afgelopen dagen zijn elf deelnemers en twee begeleiders voor de zeekajaktocht naar the Small Isles aan de westkust van Schotland druppelsgewijs neergestreken op de camping in Arisaig. Voor een aantal bekend terrein; hier waren we vijf jaar geleden ook voor dezelfde tocht langs de zuidkust van Skye, Rhum en Eigg.

Waarom dan toch opnieuw hier varen? We waren er van overtuigd dat varen langs de Schotse westkust zo uniek is, dat de ene tocht nooit een kopie van een vorige kon zijn. Dat het deze keer wel heel erg anders zou worden, konden we gezien de weersomstandigheden alleen maar vermoeden. Toen was het schitterend zomerweer, bijna de hele week. Deze keer beginnen we met erg veel regen en wind en de vooruitzichten beloven niet veel verbetering de komende dagen. Het weer zal deze week een zeer bepalende factor blijken.

Rick Carrick-Smith, Maarten en ik zijn een beetje bekend met het gebied waar we gaan varen. De gidsen en begeleiders zijn Ray Goodwin en Axel Schoevers.

Oude bekenden in het gezelschap zijn Thea, Corrie, Bob, Ellen en Andrea. De data van hun bewijs van zeevaardigheid komt overeen met die op onze papieren.

Chris de Ridder kennen we van de tocht rond Mull. Nieuwe gezichten voor ons zijn Wim en Rick. Wim kan het meteen al goed vinden met junior, waarschijnlijk niet alleen omdat ze exact dezelfde tentjes hebben en elkaar regelmatig complimenteren met hun goede smaak.... Wim heeft een spiksplinternieuwe zeekajak uit Zweden op de dakdrager van zijn Volkswagen. Prachtig glimmend zwart. Alsof er nog nooit mee gevaren was met deze kevlar Point65⁰N; bij navraag bleek dat ook zo te zijn. Er werden geen opmerkingen gemaakt zoals je dat wel eens hoort bij een nieuwe zwarte auto: "Joh, daar zie je toch van alles op!" Nee, iedereen was het er over eens: Wim had een prachtige kajak gekocht.

De tweede Rick in het gezelschap, een prachtkerel met het kapsel van Beckenbauer. Eentje die er niet lang over zeurt dat hij het merendeel van zijn eten in West-Friesland in de koelkast heeft laten staan; zo iemand hoeft deze week geen honger te lijden....

Een mooie groep om mee te gaan varen; óók een reden om deze tocht nog een keertje te doen.

We starten deze eerste dag relaxed later. Betekent uiteraard niet dat er uitgeslapen kan worden. Logistiek moet er het een en ander geregeld worden: de auto's kunnen niet op de camping blijven, maar voor £ 5,- kan de auto een weekje op het opslagterrein van een garagebedrijf in het volgende dorpje gezet worden. Achter de camping scheidt een grote schapenwei ons van een mooi instapstrandje. We mogen wel met de auto's even tussen de schapen naar het strandje om de kajaks en alles wat we de komende week nodig denken te hebben naar de vloedlijn te brengen. De boten gaan leeg naar het strandje en daarna bewijzen de blauwe Ikea-tassen hun goede diensten. De inhoud van de Zweedse tassen lijkt ieder jaar weer opnieuw veel te omvangrijk voor de pakruimte van de meeste zeekajaks. Na een uurtje passen en meten en knopen doorhakken over wat er uiteindelijk op het vasteland gaat achter blijven, lukt het toch om alle waterdichte luiken van de vaartuigen te sluiten.

De auto's zijn inmiddels ook geparkeerd tussen de oldtimers en caravans; de autosleutels in de sleutelkluis van het garagebedrijfje, ook weer een zorg minder.

Om half twaalf mogen dertien zeekajakers hun vaardigheid in instap op kniediepte demonstreren aan een paar belangstellende campinggasten. Niet veel later peddelen

we richting Skye. Voor ons een rustige zee onder zowaar een blauwe lucht. Het eiland Rum in de verte links van ons blijft echter zijn witte wolkenhoed houden.

Na een uurtje steekt de wind op, noordwest ruim vier Beaufort. De rustige zee heeft nu witte schuimkoppen die recht op ons af rollen. Op de lucht hebben we al even niet meer gelet, die is grijs geworden. Van dat soort grijs waar je maar weinig goeds kunt verwachten. Daar gaat vandaag nog regen uit vallen.

De wind wordt krachtiger, vier is het al niet meer. Het onrustige zeewater met de schuimkoppen vormt nu behoorlijke waterheuvels waar we dan weer bovenop, dan weer onderaan peddelen. Het hoogteverschil is moeilijk in te schatten. Metertje? We bereiken de zuidpunt van Skye, Point of Sleat. Het strandje aan de westkant, dat we kennen van een eerdere landing, is door de hoge waterstand nu een keienhelling. Aan de oostkant van de Point is een eeuwenoud haventje nog steeds intact. De rotsen zijn daar verplaatst en er is een bootvriendelijke zandgeul. De punt ronden betekent ook dat we de onstuimige zee vol voor onze kiezen krijgen. Dat wordt werken! Balans houden en doorpeddelen. Vanaf het uitkijkpunt bij de kleine vuurtoren moet dat er best spannend hebben uitgezien; vanuit ons perspectief was het aanpoten tegen nu windkracht vijf en voortdurend de golven van bakboordzijde in de gaten blijven houden, want daar komen de hoge watermassa's vandaan. Snel komt de doorgang tussen een paar eilandjes binnen peddelbereik en nu worden de golven gebroken door de rotsen voor de grillige kust van Skye. We vinden het 'haventje' en schuiven de zeekajaks het zandgeultje op. Daarna dragen over de spekglatte keien tot boven de vloedlijn. Met vieren lukt dat prima. "Spannend varen!" hoor ik iemand zeggen. Andrea komt me vertellen dat ze vandaag echt 'grenzen verlegd heeft'. Het was ook best heftig, vooral het laatste stukje. Vandaag varen we in ieder geval niet meer en kunnen de tentjes opgezet worden. Iedereen zoekt er tevergeefs een vlak plekje voor. Een plekje zonder schapendrollen zoeken we al lang niet meer; worden de reservepeddels toch nog een keer gebruikt.....

De tentjes staan nog maar koud of het begint te miezeren. Van die regen waar je door-en-door nat van wordt. Maarten vindt mijn tentje veel te groot voor dit soort buitensportactiviteiten, maar besluit toch om onder het luifeltje van mijn koepeltentje te komen koken. In de loop van de week zal hij echter toch nog gelijk gaan krijgen..... Ondanks het vochtige weer en het ongetwijfeld net zo natte hout lukt het Axel toch om een kampvuur te maken. Die avond genieten we staande rond het smeulende drijfhout van de nog in overvloed aanwezige voorraad drank.

Maandag 15 juli

Deze ochtend starten we met laagwater. Het strandje aan de oostkant ligt er nu comfortabel bij. De kajaks worden naar de andere zijde van Point of Sleat gebracht. Skye ontleent haar Keltische bijnaam Eilean A'ceo aan de mist die vaak om de Cuillin Hills hangt en doet die vandaag alle eer aan. Ook de andere eilanden zijn gehuld in dikke nevels.

We varen kort langs de kust van Sleat en proberen alles wat er hier aan ongerepte natuur geboden wordt met volle teugen tot ons te nemen. We 'exploreren' de kust met zijn ruige rotsen waar de oceaangolven zich op stuklopen. Dat stuklopen valt tot nu toe best mee; een vrij kalme zee vandaag. Omdat we tussen iedere rots door en langs elk grotje willen varen, nemen we ruimschoots de tijd voor deze tien kilometer. Voor we oversteken naar Strathaird, de tweede 'zuidkwab' van Skye, houden we een lunchpauze in de Tarskavaig Bay bij Achnacloch.

Na een oversteek van hooguit een kilometer of zes komen we na het ronden van de tweede zuidpunt bij Rubha na h-Easgainne in erg onrustig water. De golven, eigenlijk

niet eens zo hoog, komen nu van alle kanten en je voelt duidelijk stroming tégen. Een combinatie van getijdenstroom die versterkt wordt door de opstekende wind. Iedereen is zo druk bezig met het beheersen van zijn kajak in deze wastobbe dat bij Suidhe Biorach mijn opmerking dat we langs Prince Charles Cave varen volkomen genegeerd wordt. We zijn deze voor de Schotten redelijk historische plek onwetend voorbijgevaren. Na een kilometer is het uit met de 'wildwaterpret'. We varen richting Rubha Bàn, de hoge toppen van de Cuillin Hills recht boven de voorstevan van de kajaks. Daarvoor ligt ergens een kiezelstrandje bij de monding van een riviertje. Daar staat ook de witte bothy. Bij deze schuilhut hebben we vorige keer gekampeerd. Het duurt nog even voor we bij Camas Fhionnairigh zijn en terwijl Axel en ik achterblijver Carrick-Smith checken, zie ik twee donkere vinnen voor ons. Als ik Axel daar op wil wijzen is de vis alweer verdwenen. "Moeten bruinvissen of dolfijnen geweest zijn." oppert Axel. Voor mij was het een haai, de rugvin en de staartvin. Maar ik geef mijn mening graag voor een betere.

Er is veel bedrijvigheid bij de bothy. We maken, nadat de tenten op de kampeerwei naast de rivier opgezet zijn, kennis met de leerlingen en hun begeleiders van een private school uit Cornwall. Een avonturier heeft al een paar dagen zijn eigen ruimte gevonden in een van de vertrekken. Hij vertelt dat hij hier inspiratie opdoet voor zijn boeken en gebruikt de rustige momenten in de schuilhut om achter zijn toetsenbord te zitten. Als hij 's avonds met Ray over bergbeklimmen begint te praten, bevestigt die ons dat dit geen charlatan is en wel degelijk deskundig op dat gebied.

Die avond druppelen letterlijk en figuurlijk bergwandelaars de hut binnen en vinden allemaal een plekje voor de komende nacht. Het haardvuur brandt mooi en we proberen allemaal de doorweekte spullen enigszins gedroogd te krijgen.

Als we vanwege de aanhoudende wind en regen met onze kookspullen ook naar de bothy verhuizen, breekt buiten een stormachtige stortbui los. De tentjes staan klapperend in de wind door en door nat te worden. We zien een paar tentstokken vervaarlijk doorbuigen. Zelfs de behoorlijk stormvaste North Face van Axel wordt snel naar de luwte achter de bothy gebracht. Mijn koepeltentje deukt behoorlijk in en even verkeer ik in de ijdele hoop dat hij deze windstoten zal kunnen weerstaan. Vanuit de hut lijkt er niet zoveel aan de hand. Voor ik ga slapen moet ik echter met duck tape aan de gang om de boog boven de ingang van het tentje te repareren. De stok is aan een kant over een tussenlengte gespleten. Die nacht houdt het stormachtige weer aan en ik beleef wat onrustige uren om de overige tentstokken vanuit de binnenkant te steunen tijdens de windvlagen. De volgende ochtend mag ik een tweede tentstok repareren. Maarten heeft gelijk gekregen. Een wat grotere tenttype is prachtig als comfortabele bescherming tegen de Schotse regenbuien, maar verliest het op punten van windvlagen van 100km/uur. Volgende keer toch maar eens de windtunneltest van een nieuwe tent bestuderen. De rest van de tocht heeft mijn tent het trouwens prima gehouden. Ik kon hem alleen niet meer opzetten op de schilderachtige winderige plekjes die Ray voor ons uitzocht. Ik zocht altijd wel een meer beschut plekje voor de overnachting.

Diezelfde nacht besluit Bob tegen een uur of vier ook zijn tentje op te breken en te gaan slapen in de bothy. Hij is meteen klaar wakker als hij zijn Mariner aan de vloedlijn tegenover de schuilhut ontdekt! De kajak is waarschijnlijk door de windstoten gaan jutteren en is van de hoge helling in het water gegleden. Puur geluk, dat hij net op dat moment opstaat om te verhuizen! Ray merkt later op: "It's better to be lucky, than to be good." Hij vertelt die week blij zijn met Bobs aanwezigheid en zeker van diens geluk gebruik gaat maken als er nog andere rampen dreigen....

Dinsdag 15 juli

Of we vandaag varen blijft nog even een vraagteken. De weersverwachting, vooral de windvoorspelling, belooft niet veel goeds en Ray probeert al dagen tevergeefs de staking van de Engelse kustwacht te breken; ze geven niets door. De wind blijft aantrekken en we besluiten om later te vertrekken voor een dagtocht zonder bagage. Hebben we al eerder gedaan: een tocht naar Loch Coruisk.

De wind blijft een onvoorspelbare factor vandaag. Om elf uur staat er een prachtige Beaufort zeven en iedereen heeft weinig moeite met het besluit om niet te varen vandaag.

Met het thuisfront hebben de meesten al een paar dagen geen contact meer gehad. We hebben weinig of geen bereik met de gsm. Daar gaan we vandaag proberen verbetering in te brengen en wandelen via een bergpad naar een van de hoger gelegen punten van Strathaird. Na een mooie wandeling met ontmoetingen met bergwandelaars en een edelhert, vinden we op een zeer winderige rots één blokje bereik op de mobiele telefoon. Voldoende voor een sms-je naar Nederland. Ze worden op de hoogte gebracht van het feit dat het de afgelopen dagen tof was, maar dat het wel erg veel regende en erg hard waaide.

Op de terugweg worden we weer overvallen door heftige windstoten en een Schotse stortbui. Enkele tentjes staan er vreemd bij op het terreintje. Gelukkig met de beslissing om vandaag de zee niet op te gaan; minder gelukkig met de ravage die de storm opnieuw heeft aangericht.

Een aantal van ons besluit om de nacht in de bothy door te brengen en de tentjes plat te leggen om verdere schade te voorkomen. Het wordt nog gezellig in de hut met al die doorweekte wandelaars en zeekajakkers. De voorraad drank slinkt sneller dan verwacht.....

Woensdag 16 juli

Omdat we verstoken blijven van goede informatie over het weer en de horlogebarometers een onrustig beeld blijven tonen, besluit Ray om vaarplannen te maken die snel in veilige alternatieven omgezet kunnen worden. Het oorspronkelijke plan om op Rhum te kamperen en het grootste van de Small Isles rond te varen, is van de baan. Het weer is te grillig voor zo'n tocht. De wind uit zuid blijft aanwakkeren. Eerst naar het meer op 20 meter boven zeeniveau en daarna een kampeerplekje zoeken op Soay. De beste optie voor vandaag.

Een uurtje varen brengt ons rond een van de zuidpunten van Skye en in de verte lokken de stroomversnellingen die het te veel aan zoetwater van Loch Coruisk verenigen met het zilte nat van de Soay Sound. We spelen even in het witte water aan de voet van de watervalletjes en stappen verderop in de baai over het aalgladde zeewier aan de kant. De kajaks laten zich moeiteloos over de groene hellingen naar boven glijden; weg uit de grijpgrage golven van het opkomende water. Een klim naar het hoger gelegen meer wordt een desceptie voor de meesten: het prachtige meer met zijn indrukwekkende hellingen gaat verscholen in de laaghangende bewolking en daaruit begint het ook nog te regenen. Terug in de kajaks varen we langs een Engelse zeilboot. Terwijl die het anker licht, maken we een praatje met de zeilers. Een stel aan boord vertelt dat ze ook zeekajakken. Als de dame de Baidarka van de Nederlandse Rick in het vizier krijgt, vertelt ze dat ze ook in zo'n zware kajak vaart. Rick vertrouwt ons later toe dat Baidarka's met opzet vaak in wit geleverd worden, zodat ze wat lichter lijken....

Vanaf de baai bij Loch Coruisk naar Soay zijn het hooguit vijf kilometers met een oversteek tussen de eilanden van iets meer dan een kilometer. Onder normale

omstandigheden doe je daar iets minder dan een uur over. Na een spannende oversteek met windkracht ruim vijf voortdurend op kop, stappen we na ruim twee uur over gladde ronde keien aan de noordkant van Soay aan land. Even blij dat we op een geologisch hellend vlak even pauze kunnen nemen. Terwijl we iets voedzaams en warmes tot ons nemen, is Ray gaan wandelen langs de noordkant van het eilandje. Op zoek naar een geschikte kampeerplek voor dertien tentjes. Over de winderige plek boven onze pauzeplaats waren we het vrij snel eens: een aantal tentjes, waaronder zeker die van mij, zouden een nieuwe beproeving boven Beaufort vijf niet overleven. We staan veel beter beschut aan de oostpunt van het eiland. Moeten we nog wel dat we nog een uurtje verder varen richting Mal-Colach, het haventje van Soay. Daar staan we wel op zichtafstand van bebouwing. Er moet toestemming gevraagd worden aan de eigenaar. Was geen probleem en een half uur later staat de schapenwei vol met tentjes, wings en tarpen. Tussen de buien door proberen we een maaltijdje te bereiden en op een enigszins droge plek te eten.

Er was drijfhout voldoende voor een aardig kampvuur en Maarten mocht zijn vaardigheid in het gebruik van vuursteen laten zien. Een manier van vuurmaken die hij als tienjarige leerde van een heuse pelsjager. Het principe van de oude tondeldoos: met een slagijzer om de vonken te slaan uit de vuursteen en die te vangen op een voorgegloeide vuurdrager. Met houtkrullen krijgt hij het kampvuur aan.

Ray, die ooit ook eens een oorspronkelijke wijze van vuurmaken in het programma van Ray Mears liet zien, blijft onwetend van Maartens truc. Hij ligt te ronken in zijn tentje. Ja, tochtleider is enerverend. Bij het kampvuur wordt de verjaardag van Ellen gevierd. Het gebak is weliswaar een week oud, maar het gaat om de intentie. Die avond blijft het zwaar bewolkt en we liggen nog maar net in de slaapzak of een enorme stortregen daalt neer op het kampement.

Donderdag 17 juli

Rond half elf vertrekken we vanaf het strandje aan de oostkant van Soay. Het strandje is deze ochtend een stuk groter dan gisteren. We moeten een flink eind dragen met de nog steeds veel te zwaar beladen kajaks. De oversteek naar Rhum wordt er eentje van tweeënehalf uur afwisselend spannend en heel rustig water. Dat alles gelardeerd met een zonnetje. We genieten met volle teugen van deze ene Schotse zomerdag. Aan bakboord hangt boven het vasteland de bewolking als grauwe watten boven de bergen. Daar is het een stuk minder leuk dan hier. Op Rhum vinden we snel een pauzeplek. Ter hoogte van Rubha Camas Pliasgaig treffen we wederom van die grote, glibberige, ronde keien en ook weer een prachtige schuine basaltheelling waarop het aangenaam vertroeven is met fruitkicks, cup-a-soup, oud brood met Marmite, Finse rondo's met salami en Bob begint aan zijn zoveelste plak roggebrood, dat hij broederlijk deelt met "Dutch" Rick.

We hebben na deze pauze nog een stukje voor de boeg: de oversteek naar Eigg. Vanaf de noordpunt van Rhum ongeveer vijftien kilometer. Het zouden geen saaie kilometers worden. Halverwege ontdekken nu ook mijn tochtgenoten de reuzenhaai, die zich al een paar dagen eerder bij ons in de buurt waagde. Het kan ook een familielid geweest zijn..... De grote donkere rug en staartvin blijven op een meter of tien van ons; de grote vis maakt geen aanstalten om te vluchten. Hij zwemt onder de kajaks van Maarten en Axel door. Zij schatten te lengte in als anderhalve keer hun kano's; zo'n meter of acht dus. Een jonkie nog dus.

Het blijft prachtig weer. Wind in de rug, golven die af en toe net voldoende zijn voor een bescheiden surf. De kop van Eigg hebben we heel lang in zicht, maar het

optreden van een tweede reuzenhaai zorgt voor een welkome afwisseling. Als we langs de westkust van het prachtige eiland varen, hebben we nog een paar keer ontmoetingen met de 'basking shark'.

Vanwege de aanhoudende wind overnachten we in de beschutting van een baai met de kleurrijke naam Poll nam Partan, vlak bij het haventje van Eigg. We kamperen weer in zicht van woningen, maar we krijgen zonder problemen toestemming om de tentjes op te zetten in de buurt van de restanten van een fort uit de ijzertijd. In het reliëf van de bodem zijn goed de verdedigingswallen herkenbaar. Die avond drinken we gezamenlijk een borrel op de fundamenten van de fortificatie en proosten op een net zo'n mooie vaardag als vandaag. Maar niet alle wensen komen uit....

Vrijdag 18 juli

De weersverwachtingen die we nu sporadisch binnen krijgen, zijn bar slecht voor de komende dagen. Voor vandaag 'cyclonic'. De wind kan uit alle richtingen komen, omdat we precies in het midden van een depressie zitten. Geen variabele wind, maar wind die met de depressie meedraait. We willen op tijd weg. Misschien lukt het ons om nog voor de verslechtering van het weer de oversteek naar het vasteland gemaakt te hebben. Bijna twee uur varen we op kompas. Koers 90° , pal oost. Het vasteland is in een dikke nevel gehuld. We hebben geen zicht op de eindbestemming, de archipel onder Arisaig. Aanvankelijk is de wind nog een sympathieke vier west en geeft ons een aangenaam duwtje in de rug. Geleidelijk aan draait hij richting zuidwest en het begint te regenen. Vanmorgen hebben we al vochtige kanokleding aan moeten trekken; de aanhoudende regen in combinatie met de wind wordt een factor om rekening mee te gaan houden. Om onderkoeling te voorkomen besluiten we om in de doolhof van eilandjes een zandstrandje te zoeken om daar even wat warmes te drinken en natte onderkleding te wisselen voor droge. Het motregent als we een korte pauze houden en we besluiten nu om door te varen naar de camping in Arisaig. Voor de geïnteresseerden in een verkenning van de archipel biedt Ray aan dat voor zaterdag open te houden.

Na de pauze blijkt het niet zo heel eenvoudig om weer een uitweg te vinden in het waterlabyrint, te meer omdat je voortdurend afgeleid wordt door groepen zeehonden die nieuwsgierig hun koppen uit het kraakheldere water rond onze kajaks steken.

We vinden de uitgang en merken meteen dat de wind stevig is toegenomen. De wind blijft zuidwestelijk en zorgt er voor dat de golven witschuimend breken op de rotspartijen die soms geheel, soms gedeeltelijk onder het onstuimige water verborgen zijn. De zeekajaks worden af en toe een flink eind opgetild en verder weggezet. Op een van die bewegende waterbergen gaat Maarten de hoogte in en maakt snelheid. Hij ontdekt te laat de verborgen rots waar de golf hem heen brengt en landt met een klap op de rotsen. De volgende golf probeert de Mariner en zijn vaarder uit balans te brengen. Een schitterende steun en een flinke bongo-slede van de zeeinstructeur in spe verhindert dat. Complimentjes van Axel en Ray versterken het zelfvertrouwen van de jongste deelnemer.

In iets minder dan twee uur bereiken we de startplaats van onze tocht. Deze keer ook het eindpunt van 'Skye en Small Isles-zeekajakweek'. Nat maar tevreden stappen we uit onze kajaks. Dan volgt voor de zoveelste keer deze week het ritueel van het dragen van de zeekajaks tot boven de vloedlijn. Beladen kajaks draag je met z'n vieren. Geen licht karwei na een dag varen op zee. Dan zijn strandjes altijd te breed, rotsen te hoog, stenen te glad en kajaks altijd te zwaar.

Zaterdag 19 juli

Een dag eerder gestopt vanwege de weersvoorspelling. Die kwam uit! Om 05.00 uur worden we wakker van de windstoten. De tenten staan goed beschermt op de camping. Vandaag zal niemand zich melden bij Ray om nog een tochtje te maken door de archipel.

Nu de Point65⁰N van Wim op de dakdragers ligt zijn de littekens van een weekje Schotland pijnlijk zichtbaar. Hier en daar is de flinterdunne gelcoatlaag flink beschadigd. Krassen op een kajak zijn niet te voorkomen tijdens tochten in gebieden met rotskusten, maar de gelcoat mag niet te dun zijn of zelfs loslaten. Dat wordt nog een serieus praatje met de leverancier!

Een dag om terug te blikken op een geweldige week ondanks het beroerde weer. Een week waarin we vernieuwd kennis maakten Skye, de Small Isles. Waarin we een aantal oud-bekenden opnieuw ontmoetten en kennis maakten met nieuwe gezichten. Een prima stel om in de toekomst nog meer tochten mee te maken. Alleen wordt voor mij een van die volgende keren wellicht toch Corsica, Kreta of Malta..... ergens waar we garantie krijgen op mooi weer en waar het absoluut verboden is voor midges!

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.